

sin Afgørelse. Jeg tror, det vilde blive et saa upraktisk Administrationsmaskineri, at vi bør undgaa det, og skal derfor fraraade at gaa med til det af Mindretallet under Nr. 20 stillede Ændringsforslag.

Det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) var inde paa de samme Spørgsmaal, som han omtalte ved Lovforslagets første Behandling. Jeg forstaaer godt det ærede Medlem; det ærede Medlem tilsigter en konsekvent Gennemførelse af den Tanke, at skal de to Ægtefæller være ligestillede, saa maa Lovgivningen ogsaa vedtage dette Standpunkt paa alle Omraader. Det forekommer mig imidlertid, at der er faktiske Forskelligheder til Stede med Hensyn til Mandens og Kvindens Stilling, idet den ene har en langt større Oversigt over hele Situationen i formueretlig Henseende, saaledes at der er mere Grund til paa dette Punkt at beskytte Kvinden end Manden. Jeg finder, at Lovgivningsmagten i nogen Grad bør tage dette Hensyn, og saaledes har Lovgivningsmagten jo ogsaa hidtil stillet sig, f. Eks. med Hensyn til Kautio for Mandens Gæld. Jeg synes i og for sig, det er ganske naturligt, at Lovgivningsmagten, selv om man i øvrigt gaar over til at ligestille Mand og Kvinde paa det formueretlige Omraade, dog ikke tager alle de deraf følgende Konsekvenser.

Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds var glad over Forslaget, som det nu forelaa — det er jeg i det store og hele ogsaa —, og det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, at det forelaa nu i en bedre Skikkelse end den, det havde, da det kom her til Tinget. Det glæder mig, for saa maa det efter det ærede Medlems Mening nu foreligge i en ganske udmærket Skikkelse. Naar man nemlig gennemlæser det ærede Medlems Tale ved første Behandling, vil man finde, at den var lutter Ros over Forslaget. Nu maa det altsaa være ganske overordentlig godt. Jeg har udtalt mig om det ærede Medlems Standpunkt med Hensyn til Kvindeorganisationerne. Jeg tror, det ærede Medlem her er paavirket af det Samarbejde, Kvindeorganisationerne har haft med Norge og Sverige, men nu er Stillingen jo en anden.

Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 5, der indeholder en Henvisning baade til § 5 og § 6, er jeg ikke sikker paa, om det i og for sig er fuldstændig korrekt, om ikke Henvisningen alene skulde gælde § 6, idet § 5 jo mere handler om Forholdene, hvor Ægteskabet bestaar.

Vedrørende Spørgsmaalet om Arveretten var det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) inde paa, at det var blevet

lidt uklart igennem Forslag Nr. 22, og det kan man for saa vidt godt sige; naar det om „Søskendes Afkom“ gaar ud, bliver det selvfølgelig altid tvivlsomt, hvorledes det gaar i Tilfælde af, at f. Eks. 2 Søskende er tilbage, men en tredje af dem er død og efterlader sig Afkom. Denne Lov vedrører imidlertid kun Forholdet mellem Ægtefæller og Ægtefællers Arveret, og de almindelige legale Arveregler gælder ved Siden af den. Men den Uklarhed, som eventuelt kan fremkomme derved, vil selvfølgelig blive drøftet i Arveretskommissionen, som er blevet nedsat, og dér vil det Spørgsmaal nok blive klaret, inden Lovforslaget forlader Tinget.

Jeg anbefaler derfor igen de af Udvalgets Flertal stillede Forslag undtagen det til § 18 under Nr. 8 og Ændringsforslagene under Nr. 9 og 10, idet jeg maa bede saa mange Medlemmer som muligt stemme imod disse sidste Ændringsforslag. I det store og hele synes jeg, at Lovforslaget foreligger i en god Skikkelse, og jeg takker for den Behandling, det har faaet.

Steincke: Den højtærede Justitsministers kritiske Bemærkninger gik desværre i særlig Grad udover de Forslag, som jeg varmt har anbefalet, for de to Forslags Vedkommende endda paa et Flertals Vegne. Jeg haaber alligevel, at det ikke skal lykkes den højtærede Justitsminister at ødelægge Virkningen af det gode Indtryk, som dels Betænkningen, dels min Ordførertale utvivlsomt har gjort. Men for en Sikkerheds Skyld vil jeg gerne føje endnu et Par Bemærkninger til. Den højtærede Justitsminister udtalte med Hensyn til § 18, at Pantsætning af den fælles Bolig, af fast Ejendom, var en saa naturlig Retshandel, at den burde kunne foregaa let og uhindret, medens Underpantsætning af Løsøre var en meget usædvanlig Retshandel og derfor med Rette krævede den anden Ægtefælles Samtykke. Medens jeg ikke er uenig med den højtærede Minister i de sidste Udtalelser, finder jeg derimod, at uanset at Pantsætning af fast Ejendom i mange Tilfælde er en naturlig Retshandel, er det dog ikke en Retshandel, der haster saa overordentligt, at det ikke er rimeligt forinden at indhente den anden Ægtefælles Samtykke, og er den efter sin Natur fornuftig, tør man gaa ud fra, at den i Almindelighed vil blive godkendt. I hvert Fald er det noget, der ikke skal afgøres paa en Studs. Paa den anden Side er det af en saadan Vigtighed for den anden Ægtefælle, at den fælles Bolig ikke pantsættes med de deraf følgende Konsekvenser uden vedkommende Ægtefælles